

Lány a parton

Válaszul - a fejét megbillentve - lassan felém fordította az arcát. Így sem kerültünk teljesen szembe egymással, csak rám sandított. Pillantásával teremtett le csintalanságomért, amivel egyszerre szúrt és égetett, miközben pontosan tudta, hogy konkrétan ilyesféle reakcióját akartam kiprovokálni pimaszkodással. Ajkait enyhén összeszorította, mert mosoly kezdett bujkálni szája sarkaiban és hogy leplezze, szemeit még szűkebbre húzta.

Ösztönösen fordult felém, vett egy mély lélegzetet, ami inkább „rosszalló” sóhajnak hangzott de még nem szólalt meg. A hatásszünet, amit tartott, tetszett; bájosságát olyan sikeresen hangsúlyozta, hogy ezzel megint elvarázsolt. Kihívó vigyorem mellett mélyen a szemébe néztem. Elégedett voltam „szemtelenségem” eddigi eredményével és kíváncsian vártam mit lehet erre mondani. Tekintetünk ezalatt összekapcsolódott, melyben néhány másodperc elteltével egészen elvesztem. Persze hogy észrevette, úgyhogy alsó ajkát finoman megharapta és csak igen lassan, elnyújtottan eresztette ki fogai alól. Nagyon is jól tudta milyen csábító hatással van rám ez az apró mozzanat, amit azzal fokozott hogy közelebb lépett hozzám. Még mindig figyelt, majd ajkait résnyire nyitotta, mielőtt megszólalt: „Nem azért kaptad, mert megérdemelted...” - újabb két másodperc hatásszünet - „...hanem mert szeretlek!” - fejezte be szemérmetlenül könnyed természetességgel és rám mosolygott. A fejemet csóváltam: „Hihetetlen vagy! Ugye tudod, hogy teljesen megőrjítesz?!” - suttogtam, mialatt a kezeim a dereka köré fonódtak és magamhoz vontam, hogy csókolhassam.

Ilyen volt ő. Akivel ez efféle „játékainkat” rendszeresen átélhettem. Akit az érdekelt, miért tettem valamit, ahelyett hogy leragadt volna annál, amit tettem. Aki hagyta hogy fotózzam, miközben a haját összeborzolta a szél.

Aki beúszott a Dunába, hogy kimentse azt a gyereket...